వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

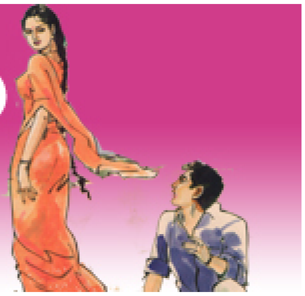

(గత సంచిక తరువాయి)

వాసవి మేడంతా లైట్లు వెలిగించి క్రిందకు వచ్చింది.

మాలి చెట్లకు నీళ్ళు పెడుతున్నాడు.

పోర్టికోముందు అనంత్ ప్రత్యేకమైన శ్రద్ధతో అమర్చిన గులాబీలు నీటి తుంపరలకి తడిసి మొదటిసారిగా ప్రియస్పర్శకి పులకించే కన్నెపిల్లల్లా త్రుళ్ళు తున్నట్లు ఊగుతున్నాయి.

వాసవికి పరమ బోర్‌గా ఉంది.

ఆమెకి ఆ ఇంట్లో కాస్త కాలక్షేపాన్నిచ్చేది శంకర్. వాడు ప్రస్తుతం ముత్తుకి బాగోకపోవటంవల్ల వంట గదిలో వంటపనితో సతమతమవుతున్నాడు.

ఆ యింట్లో వున్న అతి కొద్దిమందిలో కొందర్ని చూస్తే వాసవికి జంకు. మరికొందర్ని చూస్తే భయం, అసహ్యం.

వాసవి బుక్‌రాక్ దగ్గరకెళ్ళి నిలబడింది.

అందులో ఇంగ్లీషు తెలుగు సాహిత్యానికి సంబంధించిన పుస్తకాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.

దరిదాపు ఆ పుస్తకాలన్నీ వాసవి చదువుకునే రోజుల్లో చదివేసినవే. ఆమె అప్పట్లో వొరాషియస్ రీడర్.

ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే షి యీజ్ మాడ్ ఆఫ్ బుక్స్. కానీ ఆమెకు తెలియకుండానే రీడింగ్ మీద ఆమెకు వ్యామోహం తగ్గిపోయింది.

అనంత్ పరిచయంతోనే ఆమె బుక్స్ చదవడం కొద్దిగా తగ్గించేసిందని చెప్పాలి.

ప్రేమ అనే జబ్బు మనిషికి స్వానుభవం. అంతకుముందు ఒక పద్ధతిగా వస్తున్న దినచర్య గాడి తప్పుతుంది. అలవాట్లు అడ్డం తిరుగుతాయి. వాసవి జీవితంలోనూ అలాగే జరిగింది.

అనంత్ స్నేహంలో ఆమె ఆకలి, నిద్రా మరచి చదివే అలవాటుని తప్పించేసింది.

ప్రేమ అనే థ్రిల్‌లో పడి పుస్తకాలని నిరాదరించింది. జగదీష్ పెళ్ళి జరిగాక అసలు ఆమెకు ఏది యిష్టమో కూడా దాదాపు మరచిపోయింది.

అంతకు ముందు ఆమె జీవితానికి ప్రస్తుత వర్తమానానికి మధ్య పెద్ద గండిపడినట్లయింది.

తనకున్న సరదాలు అలవాట్లు తనకి తెలియకుండానే సమాధి అయిపోవడం ఆమె గమనించింది.

వాసవి తను అంతకుముందు ఎప్పుడో చదివిన పుస్తకాన్నే తెచ్చుకుని పోర్టికోకు ఎదురుగా వున్న చెట్టుకి వున్న కేన్ ఉయ్యాల్లో కూర్చుని పేజీలు తిరగేయసాగింది.

సాదా ప్రేమకథే అది.

ప్రేమ గురించి రచయిత్రి ఎంతో గొప్పగా వర్ణించింది. ప్రేమకథలు వ్రాయడంలో ఆమెకామే సాటి.

ఒకప్పుడు ఆ నవల ఆంధ్రదేశాన్ని ఊపేసింది.

వాసవి కూడా ఆ రోజుల్లో ఆ నవల సీరియలైజు అవుతున్నప్పుడు వచ్చేవారం కోసం ఎంతగానో ఎదురుచూసేది.

ఆ రోజుల్లో తనకంత థ్రిల్ కలిగించిన ఆ నవల యిప్పుడామెను ఏ విధంగానూ కదిలించలేకపోతోంది.

ప్రేమ గురించి, పెళ్ళిగురించి భర్త గురించి సంసారం గురించి ఆమె యిచ్చిన నిర్వచనాలు ఆ రోజుల్లో పాఠకుల పాలిట అమృత గుళికల్లా పనిచేయడం వాసవికి తెలుసు.

బహుశా ఆ నవలే రచయిత్రిని ఆకాశానికి ఎత్తేసింది. తర్వాత ఎన్నో ప్రణయ నవలలు సృష్టించడానికి అదే సోపానం అయ్యింది.

వాసవి నాలుగు పేజీలు అటూ యిటూ తిప్పి చిరాగ్గా పుస్తకాన్ని క్రింద లాన్‌లోకి విసిరేసింది.

బహుశా ఇలాంటి రచనలవల్లే కన్నెపిల్లలు గాలిలో మేడలు కట్టి తమ వైవాహిక జీవితాన్ని గురించి రంగులకలలు కంటారు.

తాము ఊహించిన దానికి జరుగుతున్న సంఘటనలకి పొంతన కుదరక ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోతారు.

చివరకు కన్నీళ్ళు కలతలు.

సంఘర్షణలు - విడాకులు.

ఎదురుదెబ్బలు ఆత్మహత్యలు.

వెంటనే వాసవికి తన క్లాస్‌మేట్ మహతి గుర్తొచ్చింది. మహతి మిడిల్ క్లాస్ గర్ల్ చాలా ఇంటలిజెంటు. ఎంతో బాగా పాడేది గొప్ప అందగత్తెకాదుగానీ ఆ అమ్మాయిలో అంతకు మించిన డిగ్నిటీ వుండేది. బహుశా ఆమె బిహేవియర్ ఆమెకలాంటి అందాన్ని ఆపాదించిందేమో.

మహతికి సెకండ్ యియర్ బికాంలోనే పెళ్ళి జరిగింది. ఆమెకా పెళ్ళి యిష్టం లేకపోయినా అల్లుడు చౌకలో దొరుకుతున్నాడని ఆమె తండ్రి పట్టుబట్టి పెళ్ళి జరిపించేసాడు.

మహతి పెళ్ళయిన నెల రోజుల తర్వాత కాలేజీకొచ్చింది. నల్లపూసలు -మట్టెలు తమాషాగా అనిపించింది మహతిలోని క్రొత్తమార్పులు.

"ఎలావుంది మారీడ్ లైఫ్" ఫ్రెండ్సంతా చుట్టుముట్టి అడిగితే సన్నగా నవ్వేసింది మహతి.

తర్వాత మహతి రాను రాను చదువులో వెనకబడిపోసాగింది. క్లాసులో ఫస్టొచ్చే ఆమె డల్‌గా అయిపోవడం అందరికి ముఖ్యంగా లెక్చరర్స్‌కి బాధ కలిగించింది.

ఆమె వైవాహిక జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చేస్తూ చదువుని కేర్‌లెస్ చేస్తుందని అందరూ అనుకునేవారు.

వాసవి ఒకరోజు ఒంటరిగా ఏదో ఆలోచిస్తున్న మహతి ప్రక్కకెళ్ళి "ఎలావుంది మారీడ్ లైఫ్?" అంటూ అడిగింది.

పాత ప్రశ్నే

కానీ మహతి మునుపటిలా నవ్వలేకపోయింది.

కానీ బలవంతంగా నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ "నా దృష్టిలో పెళ్ళంటే వంటగది" అంది.

"అంటే?" అంది వాసవి అర్థంకాక.

"ఏముంది? మాది ఉమ్మడి కుటుంబం మా వారు పెద్దవారు. వెనుక అరడజనుమంది మరుదులు, బంధువుల రాకపోకలు ఎక్కువ. వార్పులు, వడ్డనలు ఒకరికి కాఫీ, మరొకరికి టీ, ఇంకొకరికి బూస్ట్. ఒకరికి ఉప్మా, ఇంకొకరికి చపాతీ ఇలా మా రొటీన్‌కి

అంతు వుండదు. ఇంక చదివే తీరికెక్కడ? పైగా నేను చదువుకోవటం కూడా వాళ్ళకిష్టముండదు. నేనే ఎలాగయినా డిగ్రీ పూర్తిచేయాలని" అంది నీరసంగా మహతి.

వాసవి ఆశ్చర్యపోయింది.

"పోనీ సంగీతమైనా సాధన చేస్తున్నావా?"

"వాళ్ళకు కళలంటే చాలా హేళన. ఇంట్లో మగవాళ్ళుండగా పాడితే తప్పట. అయినా సాధన చేసే తీరికలేదు. ఒకవేళ పొరపాటున గొంతెత్తితే మరుదులు హేళనకి మనసు కుంచించుకుపోతుంది. ఈ మేల్ డామినేటెడ్ సొసైటీలో ఆడది తన అభిరుచుల్ని నిలబెట్టుకోవాలనుకోడం నేరమే" అంది మహతి.

వాసవికి ఆ సంఘటన గుర్తొచ్చి బాధగా నిట్టూర్చింది.

మహతికి వంటగది వైవాహిక జీవితమయితే తనకి ఒంటరితనమే వైవాహిక జీవితం.

వాసవి నిస్పృహగా నవ్వుకుంది. చుట్టూ చీకట్లు దట్టంగా పేరుకున్నాయి.

పోర్టికోలోవున్న దీపం శత్రు సేనలముందు బలహీనమైన సైనికుళ్ళా చీకటిని పారద్రోలటానికి వృథా ప్రయాస పడుతోంది.

వాసవి ఉయ్యాల్లోంచి లేచి లాన్‌లో పడేసిన పుస్తకాన్ని అందుకుని వెనక్కి తిరగబోయింది. ఆమె దృష్టి అవుట్ హౌస్ ప్రక్కగావున్న రేకు షెడ్డులవేపు వెళుతున్న శంకర్ మీద పడింది.

వాడిచేతిలో మూతపెట్టిన స్టీలు పళ్ళెం, దానిమీద గ్లాసు వున్నాయి.

వాసవికి అర్థమయింది వాడవి ఎవరికోసం పట్టుకెళుతున్నాడో. అర్థమయిన మరుక్షణం ఆమె కళ్ళు శంకర్ మీద కోపంతో ఎర్రబడ్డాయి.

ఆమె స్వరున త్రాచులా లోనికెళ్ళిపోయింది.

13

వాసవి భోంచేస్తుంటే శంకర్ పక్కనే నిలబడ్డాడు.

వాసవికి తన కోపం వాడిమీద ఎలా చూపించాలో దానికి ఏ వంక వెతుక్కోవాలో తెలియటంలేదు.

ఆమెకి చాలా ఉడుకుబోత్తనంగా వుంది.

ముత్తుపట్ల అందరూ జాలి ప్రదర్శించేవాళ్ళే.

తను ముత్తుపట్ల ఘోరంగా ప్రవర్తించినట్లు మాట్లాడాడు అనంత్. తను దాన్ని చంపేసేదట.

అది చచ్చినా ఫర్వాలేదట. కానీ తను హంతకి అవుతుందనే బాధట పాపం.

ఎంత డిప్లమసీ.

శంకర్ నోటితో తనని ఏమీ అనలేకపోయినా వాడి ప్రవర్తన అలాగే వుంది.

ముత్తుకి ప్రత్యేకమైన సపర్యలు చెయ్యటం, దానికోసం వండిన భోజనం యింట్లో యజమానులు తినకముందే పట్టుకెళ్ళి వడ్డించడం వాళ్ళకి ఎంత యూనిటీ.

అనంత్ కానీ, శంకర్ కానీ, ముత్తు కానీ వీళ్ళందరూ తమ సొమ్ము తింటున్నవాళ్ళే. టైమొస్తే వాళ్ళంతా ఒకటయి తమకి హాని తలపెట్టేవాళ్ళే. వాసవి కసిగా పళ్ళు కొరుక్కుంది.

శంకర్ అక్కడే నిలబడి ఆమె తీరుని గమనిస్తున్నాడు.

"రెండురోజులనుండి నీ వంట అమోఘంగా వెలిగిపోతోంది."

వాసవి వెటకారంగా అంది.

శంకర్ అపరాధిలా చూసాడు.

"పాపం చాలా దిగుల్లో వున్నావు కాబోలు"

ఈసారి కూడా శంకర్ జవాబు చెప్పలేనట్లు చూసాడు.

వాసవి విసురుగా కంచంలో చెయ్యి కడిగేసుకుంది.

శంకర్ వినయంగా ఆమెకు నాప్కిన్ అందించాడు.

వాసవి చెయ్యి తుడుచుకుని నాప్కిన్ని విసురుగా వాడిమీదకి విసిరేసి మేడమీదకి వెళ్ళిపోయింది.

శంకర్ అప్రతిభుడయినట్లు ఆమె వెళ్ళినవేపే చూసాడు. వాడు ఆమెనావిధంగా చూడ్డం ఇదే మొదటిసారి.

వాడికి చాలా బాధ కలిగింది.

ఆమె వచ్చిన దగ్గరనుండి తనని చాలా బాగా చూస్తోంది. యజమానురాలన్న అహంకారం ఆమెలో మచ్చుకయినా లేదు. తననో సోదరుడిలా చూస్తూ కబుర్లు చెప్పేది. తనమాటలకి నిష్కపటంగా నవ్వేది.

కొత్త సెక్రటరీ వచ్చిన యీ నాలుగుతోజుల్నుండీ తనకి ఆమెతో చనువుగా తిరిగే అవకాశం కొద్దిగా తగ్గిపోయింది. అతను ఖాళీగా కూర్చోవడం యిష్టంలేనట్లు ఏదో ఒకపని పురమాయిస్తాడు. అంతగా కాదంటే సిగరెట్లకయినా వెళ్ళాలి. దానితో తనకి అమ్మగారి దగ్గర చేరి కబుర్లు చెప్పగల సమయం మిగలటమేలేదు.

దురదృష్టంకొద్దీ ముత్తు అమ్మగారి చేతిలో చావుదెబ్బలు తిని మంచమెక్కడంతో తనమీద వంట చేయటం అనే బాధ్యత వచ్చి నెత్తినపడింది.

శంకర్ మెల్లిగా బల్లమీద వంటకాలన్నీ సర్ది మూతలు పెట్టి ఫ్రిజ్ తెరిచి చూసాడు. అందులో పళ్ళేమీ లేవు.

వాడికి అర్థమయింది. ఆ సంగతి ఎవరూ పట్టించుకోలేదని.

అమ్మగారికి తిండిమీద శ్రద్ధలేదో క్రొత్తవల్ల సరిగ్గా తినలేకపోతున్నారో తెలియదుకానీ ఆవిడ ఇది కావాలి అని నోటితో యింతవరకూ చెప్పలేదు.

శంకర్ గబగబా పెరట్లోకి పరుగుతీసాడు.

అక్కడ నారింజ చెట్లని కంటికి చేతులడ్డం పెట్టుకుని పరిక్షగా చూసాడు

వాడి కంటికి అరముగ్గిన జామపళ్ళు ఎరుపు రంగొచ్చిన రెండు నారింజలు చిటారు కొమ్మల్లో చిక్కుకుని కనబడ్డాయి.

వాడు మితిమీరిన సంతోషంతో గబగబా చెట్టెక్కి వాటిని త్రెంచాడు. అంతకన్నా వేగంతో చెట్టుదిగి వాటిని కడిగి మేడమీదకి పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

మేడ వెనకభాగంలో నిలబడ్డ వాసవి వాడు చెట్టెక్కి కాయలు త్రెంచడం గమనిస్తూనే వుందన్న సంగతి వాడికి తెలియదు.

శంకర్ వాసవి గది గుమ్మం ముందే ఒకరకమైన జంకుతో నిలబడిపోయాడు. అదివరకెప్పుడు కలగని భయమేదో వాణ్ణి ఒక్కసారిగా ఆవరించింది. ఎంతో చనువుగా లేడిపిల్లలా గెంతుతూ ఆమె గదిలోకి చొరబడేవాడు.

కానీ ఈరోజు అకస్మాత్తుగా వారిద్దరిమధ్య అంతరం గిరిగీసినట్లు కనిపిస్తుంటే వాడు తడబాటుగా నిలబడిపోయాడు. వాడికొక క్షణం వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళిపోవాలనిపించింది కూడా. కానీ వాసవిని చూస్తే వాడికేవో జ్ఞాపకాలు.

ఆమె మీద ఇదమిద్దంగా తెలియని అభిమానం.

ఈ కొద్దికాలంలో అజ్ఞాతంగా పెంచుకున్న అనురాగపు లత ఇంత దట్టంగా ఎదిగిందనికూడా వాడి లేతమనసుకి తెలియదు.

ఒకే కడుపున పుట్టిన అక్కలేనేలేదు.

అక్కగా అభిమానించిన అమ్మగారిని దూరంగా చేసుకోలేడు తను.

శంకర్ కళ్ళలో సన్నటిపొర తళుక్కుమంది.

వాడు దాన్ని మోచేత్తో తుడుచుకుని ధైర్యం చేసి గదిలోకి అడుగుపెట్టాడు.

వాసవి రేర్ ఎండ్ బాల్కనీలో నిలబడి శూన్యంలోకి చూస్తోంది.

"అమ్మగారూ" శంకర్ మెల్లిగా పిలిచాడు.

నూతిలోంచి పిలిచినట్లుందా పిలుపు.

వాసవి "ఊ" అంది.

ఆ గొంతులో యింకా మాసిపోని కరుకుదనం.

శంకర్ కంగుతిన్నట్లు నిలబడిపోయాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత మెల్లిగా వెనక్కి తిరిగింది వాసవి. ఆమెవేపు చూసాడు శంకర్ చాలా అమాయకంగా.

వాసవి దృక్కులు చాలా నిశితంగా.

శంకర్ ఆమె కళ్ళలోకి చూడలేనట్లు తల దించుకున్నాడు.

వాడి చేతిలోని పళ్ళని చూసాక వాసవికి అర్ధమయ్యింది వాడవి తన కోసమే తెచ్చాడని.

నిజానికవి ముత్తుకోసం కోస్తున్నాడని అనుకుంది వాసవి. అలా అనుకోవడంతో ఆమెలోని కోపం మరో అంగుళం పైకి పెరిగింది.

ముత్తు పళ్ళు తింటే చూడలేనంత చిన్న బుద్దిలేదు వాసవికి. కానీ తను అసహ్యించుకుంటున్న ముత్తుని వీళ్ళందరూ నెత్తికెక్కించుకుంటున్నారనే ఒకలాంటి కసి, ఆమెలోని విజ్ఞతని మాపేస్తోంది.

శంకర్ కాస్సేపటికి నోరు విప్పగలిగాడు.

"అమ్మగారూ ఈ పళ్ళు తీసుకోండి" అన్నాడు బల్లమీద పెడుతూ గబగబా.

"ఏమిట్రా ఆ ప్రత్యేకత?" ఆమె గొంతులో ప్రతిధ్వనిస్తోన్న వ్యంగానికి వాడు బిక్కచచ్చిపోతున్నాడు.

"మీరు...మీరు సరిగ్గా భోంచేయలేదు" అన్నాడు ఎలాగో గొంతుపెగల్చుకుని.

"పాపం ముత్తుకివ్వలేకపోయావా?"

శంకర్ తప్పుచేసినట్లు తలదించుకున్నాడు.

"అదికూడా భోంచేయలేదనుకుంటా" వాసవి మళ్ళీ రెట్టించింది. వాడి నుండి జవాబులేదు.

ముత్తంటే అమ్మగారికున్న కోపం వాడికి తెలుసు.

వాసవి వాడినే దీక్షగా చూస్తోంది.

సరిగ్గా అప్పుడే దించుకున్న వాడి కళ్ళనుండి జలజలా కన్నీటి బిందువులు జారి వాడి చెంపల్ని తడిపేసాయి.

వాసవి హృదయం కలుక్కుమంది.

తన కోపాన్ని మరచిపోయి వాడి కన్నీళ్ళు తుడవాలనిపించిందొక క్షణం.

కానీ వెంటనే ఆమెలోని అభిజాత్యం ఆమెను దిగజారిపోవద్దని హెచ్చరించింది.

అందుకే వాడి కన్నీళ్ళని చూసీ చూడనట్లుగా చూసింది.

"ముత్తుకి చాలా జ్వరమొచ్చిందండి. అందుకని.. దానికి కాఫీ యిచ్చాను. నిన్న నే దానికి జ్వరం తగ్గితే తొందరగా అన్నం పెడితే మంచిదని మీరు తినకుండానే దానికి పెట్టాను క్షమించండి" శంకర్ దాదాపు ఏడుస్తూ.

"అదంటే నీకెందుకురా అంత ప్రేమ" అంది వాసవి కొంచెం మెత్తబడ్డట్లు.

వాసవి ప్రశ్నకి ఏం జవాబు చెప్పాలో తోచనట్లు ఒక క్షణం నిలబడిపోయాడు.

ఒకర్ని చూస్తే పెట్టాలని ఒకర్ని చూస్తే అకారణంగా తిట్టాలని ఎందుకనిపిస్తుందో ఎవరికి మాత్రం తెలుసు.

అందుకే శంకర్ మౌనం వహించాడు.

"మీకు దాన్ని చూస్తే అంతకోపం ఎందుకు?" అని అడగాలనిపించింది వాడికి.

కానీ దాన్ని కప్పిపుచ్చుతూ "దాన్ని చూస్తే చచ్చిపోయిన మా అమ్మ గుర్తొస్తుందండి" అన్నాడు మెల్లిగా

వాసవి వాడివైపు చాలా ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"మీ అమ్మ.. మీ అమ్మ చచ్చిపోయిందా?" వాసవి ప్రశ్నకి శంకర్ 'అవునన్నట్లు'గా తలవూపాడు.

"యూ రాస్కెల్ నాకబద్దం చెపుతావురా?" అంది వాసవి కోపంగా.

శంకర్ అర్థంకానట్లు చూసాడు.

"నేనొచ్చినరోజు ఏమని చెప్పావు? మా అమ్మా నాన్నా దెబ్బలాడుకుంటారని తాగి మీ నాన్న మీ అమ్మని చావబాదుతాడని అందుకే వాళ్ళనొదిలి వున్నందుకు బెంగగా లేదని"

శంకర్‌కి గుర్తొచ్చిందా విషయం. వాడు తప్పు చేసినవాడిలా తలదించుకున్నాడు.

"నువ్వు చాలా అమాయకుడివనుకున్నాను. ఛీనీలాంటివాళ్ళని చేరదీయటం నాదే తప్పు"

వాసవి దూషణకి వాడికళ్ళు బాధతో రెపరెపలాడాయి.

"అమ్మగారూ నేను అబద్దాలే చెప్పాను. ఆ రోజు అన్నం తినకుండా ఇంటిమీద బెంగతో వున్న మీకు నా సంగతులు చెప్పి యింకా బాధపెట్టకూడదని కాస్సేపు మిమ్మల్ని నవ్వించి హుషారు చెయ్యాలని మాత్రమే. కానీ నిజంగానే మా అమ్మ చచ్చిపోయింది. మా అమ్మ ముత్తులాగే వికారంగా వుంటుంది. కానీ మా అమ్మ మనసు చాలా మంచిదండీ" అన్నాడు శంకర్.

వాసవి వాడివేపు మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

ముత్తుకూడా చాలా మంచిదని చెప్పడమా వాడి ఉద్దేశ్యం.

"ముత్తుకి మీమీద కోపం లేదండీ. అది మీరనుకున్నట్లు చెడ్డది కాదు" శంకర్ వాసవి మౌనాన్ని ఆసరా చేసుకుని మరో అడుగు ముందుకి వేసాడు.

"నోర్ముయ్" వాసవి కంఠం తీవ్రంగా మ్రోగింది.

కళ్ళు మందారాల్లా ఎర్రబడ్డాయి

శంకర్ జంకినట్లు నిలబడిపోయాడు.

"మీ అందరికి అది మంచిదే దేవత. కానీ నా దగ్గర పొగడకండి. అది నాకు డెవిల్‌లా కనిపిస్తుంది. ఇంకోసారి నా ఎదుట పడితే షూట్ చేసేస్తానేమో" అంది వాసవి కోపంగా ఊగిపోతూ.

ఆమె అకారణ ద్వేషానికి కారణం తెలియని శంకర్ విస్తుపోయి బొమ్మలా నిలబడి చూసాడు.

"ఈ యింటికి వచ్చిన దగ్గర్నుండి అది నా పట్ల అదోలా ప్రవర్తిస్తూనే వుంది. చివరికి అది తెగించి మొన్న నన్ను అవమానించాక కూడా దాన్ని సమర్థిస్తున్నారంటే మీకెంత పెట్టినా యింతే మీ బుద్దులు మారవు" అంది వాసవి ఛీత్కారంగా.

వాసవి చీదరింపుకి శంకర్ దెబ్బతిన్నట్లయ్యాడు. వాడిలో నొక్కిపెట్టి వుంచిన ఆత్మాభిమానం బుసలుకొట్టి బయటికి రావడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే వాడు వాసవి వైపు అసహనంగా చూసాడు రెప్పవేయకుండా. అసలే పెద్దవైన కళ్ళని యింకా పెద్దవి చేసి తననే చూస్తోన్న శంకర్‌ని గమనించింది వాసవి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments